

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/518/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912217367
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7912217367.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudcov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu G.. D. J., W., Y. J. Y., V. XX, zastúpeného JUDr. Andreou Cúgovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Svätoplukova 28 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie 4.273,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 10. júna 2016 č.k. 12C/155/2013 - 246 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu v sume 4.273,08 eur.

M e n í rozsudok vo výroku o príslušenstve tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 4.273,08 eur od 21.7.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 4.273,08 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.273,08 eur od 26.3.2012 do zaplatenia a vyslovil, že o trovách konania sporových strán rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu o náhradu škody v sume 4.273,08 eur s príslušenstvom spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami orgánmi činnými v trestných konaniach vedených proti obvinenému M.. G. G.A., W., ktorý svoju peňažnú pohľadávku postúpil na žalobcu zmluvou zo dňa XX.X.XXXX, a to potom, ako Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30. novembra 2015 č.k. 6Co/124/2014 - 164 zrušil jeho predchádzajúci rozsudok zo dňa 29. novembra 2013 č.k. 12C/155/2013 - 131, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. V odôvodnení prvoinštančný súd poukázal na argumentáciu žalobcu, že žalovaná, za ktorú konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, v zákonnej šesťmesačnej lehote nevyhovela žiadosti jeho právneho predchodcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú tvoria náklady právneho predchodcu žalobcu spojené s právnym zastupovaním právneho predchodcu žalobcu v trestnom konaní, v ktorom boli vydané v žalobe označené nezákonné rozhodnutia. Poukázal i na obranu žalovanej, že v prípade oslobodenia spod obžaloby a zastavenia trestného stíhania prokurátorom Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je oprávnená v tejto veci konať za štát a že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný uplatňovať právo na náhradu škody, ktorá vznikla M.. G. G.A., W., lebo takýto

nárok nemožno postúpiť inej osobe pred rozhodnutím o odškodnení poškodeného, ktorému pohľadávka voči štátu vzniká až momentom, keď o žiadosti poškodeného rozhodne orgán konajúci v mene štátu alebo súd, ako i námietku žalovanej a poukázal tiež na právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 30. novembra 2015 č.k. 6Co/124/2014 - 164, podľa ktorého „ ... V danej veci navrhovateľ uplatňuje pohľadávku ním získanú zo zmluvy o postúpení pohľadávky (právo postupcu na náhradu majetkovej škody, ktorá tomuto vznikla ako účastníkovi trestného konania vynaložením nákladov na trovy nutnej obhajoby). Nejde preto o pohľadávku, ktorá by bola viazaná na osobu veriteľa, pretože jeho smrťou táto nezaniká, ale naopak, v prípade jeho smrti táto sa stáva predmetom dedičstva. Vzhľadom na to, že ide o peňažné plnenie, neprichádza do úvahy zmena obsahu pohľadávky zmenou veriteľa a zároveň nejde ani o pohľadávku, ktorá nemôže byť postihnutá exekúciou, ani o pohľadávku, postúpenie ktorej by odporovalo dohode s dlžníkom (odporcom)“ a tak „nie je správny záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v tomto súdnom konaní ako nositeľa hmotnoprávneho oprávnenia“.

4. Pri opätovnom rozhodovaní po vrátení veci vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že vyšetrovateľ úradu justičnej kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Trebišov (ďalej len „vyšetrovateľ“) vzniesol dňa 7.3.2005 obvinenie proti M.. G. G.A., W., P. XX.X.XXXX, Y. U.A. XXX/X, D. (ďalej len postupca“) pod ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 4 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), dňa 7.3.2005 pod ČVS: ORP-92/OEK-TV-2005 pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, dňa 15.3.2005 pod ČVS: ORP-581/OEK-TV-2004 pre trestný čin marenia výkonu konkurzného a vyrovnávacieho konania podľa § 256c písm. a) Trestného zákona, dňa 15.3.2005 pod ČVS: ORP-640/OEK-TV-2004 pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 5 Trestného zákona a v uzneseniach ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a ČVS: ORP-640/OEK-TV-2004 vyšetrovateľ poučil obvineného, že v zmysle § 36 ods. 3 Trestného poriadku musí mať obhajcu už v prípravnom konaní. Následne uznesením ČVS: ORP-640/OEK-TV-2004 zo dňa 15.3.2005 spojil na spoločné konanie pod ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 veci vedené dovtedy pod ČVS: ORP-640/OEK-TV-2004 pod ČVS: ORP-581/OEK-TV-2004 a pod ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a uznesením ČVS: ORP-92/OEK-TV-2004 zo dňa 15.3.2005 spojil na spoločné konanie pod ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 veci vedené dovtedy pod ČVS: ORP-92/OEK-TV-2005 a ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004, proti ktorým podal v zákonnej lehote postupca sťažnosti. Dňa 14.3.2005 postupca podal sťažnosť proti obvineniu vznesenému pod ČVS: ORP-92/OEK-TV-2005 a pod ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a dňa 22.4.2005 podal sťažnosť proti obvineniam v spojenej veci ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004, o ktorých prokurátor Okresnej prokuratúry v Trebišove (ďalej len „prokurátor“) uznesením zo dňa 22.4.2005 sp.zn. 2Pv/1574/04 všetky sťažnosti postupcu zamietol. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 22.3.2005 prokurátor pod sp.zn. 2Pv/1574/04 podal na postupcu obžalobu pre trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania, pre pokračujúci trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, pre pokračujúci trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci, o ktorej Okresný súd Trebišov rozhodol rozsudkom zo dňa 14.11.2008 sp.zn. 5T/162/05 tak, že postupcu oslobodil spod obžaloby a uznal postupcu vinným zo spáchania jedného z troch útokov pokračujúceho trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.5.2009 č.k. 7To/23/2009-1174 v odsudzujúcej časti zrušený v celom rozsahu a v oslobodzujúcej časti zrušený vo výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby pre dva z troch útokov pokračujúceho trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1 a 2 Trestného zákona a vec vrátená prokurátorovi na došetrenie a nakoniec po 7 rokoch od začatia trestného stíhania prokurátor uznesením zo dňa 10.2.2012 č.k. 2Pv/1574/04-273 trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil aj pre zostávajúci pokračujúci trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1, 4 Trestného zákona, lebo skutky, pre ktoré bolo vedené nie sú trestným činom. Uznesenie prokurátora nadobudlo právoplatnosť dňa 20.2.2012.

5. Ďalej súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že postupca M.. G. G., W.. podal dňa 26.3.2012 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktoré žiadal, aby mu bola uhradená suma 4.273,08 eur ako škoda, ktorá mu vznikla vynaložením prostriedkov na obhajobu v uvedených trestných veciach, ktoré listom zo dňa 4.4.2012 oznámilo postupcovi, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku odstupuje na vybavenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá listom zo dňa 13.4.2012 postupcovi oznámila, že žiadosť o náhradu škody zo dňa 26.3.2012 postúpila na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré listom zo dňa 7.5.2012 oznámilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, že jej vracia na vybavenie späť žiadosť

postupcu, ktorá nakoniec listom zo dňa 20.7.2012 oznámila postupcovi M.. G. G.A., W., že žiadosť je nedôvodná a túto odmieta, lebo nebol zistený nesprávny postup, ani žiadne porušenie zákona. Dňa XX.X.XXXX postupca M.. G. G., W.. uzavrel so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, v ktorej sa dohodol, že postupuje žalobcovi svoju pohľadávku voči Slovenskej republike vo výške 4.273,08 eur z titulu jeho nároku na náhradu škody za nezákonné rozhodnutia vyšetrovateľa úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ Trebišov, prokurátora Okresnej prokuratúry v Trebišove a Okresného súdu Trebišov v trestnom konaní, ktoré sa proti postupcovi viedlo pod vyššie označenými spisovými značkami a následne žalobca po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky žiadosťou zo dňa 4.9.2012 požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci.

6. Konštatoval, že na posúdenie účinnosti právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zákonom č. 514/2003 Z.z. je rozhodujúci stav tohto zákona s účinnosťou k 31.12.2012, pričom zákonom č. 412/2012 Z.z. síce došlo s účinnosťou od 1.1.2013 k zmenám zákona č. 514/2003 Z.z., avšak vzhľadom na fakt, že zákon č. 412/2012 Z.z. neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia, preto na daný spor aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., účinné k 31.12.2012, a len v prípade zmien procesnoprávných na procesné úkony strán vykonané po 1.1.2013 aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.1.2013 s tým, že právne účinky úkonov strán vykonaných do 31.12.2012 zostali zachované. Po právnom posúdení sporu podľa § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. b), l), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., dôvodil, že žalovaná nenamietala právnu kvalifikáciu škody ani výšku škody, a pokiaľ neuznala platnosť postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu poukázal na právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 30. novembra 2015 č.k. 6Co/124/2014 - 164 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.3.2015 sp.zn. 7Cdo/500/2014 a uzavrel, že námietka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o nedostatku kompetencie konať za štát v tomto spore nie je dôvodná, lebo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky môže vystupovať ako orgán štátu za štát iba v prípade, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený príslušník policajného zboru, za podmienky, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka a nepodal v trestnej veci obžalobu proti príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ alebo poverený príslušník nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora s tým, že takto určená kompetencia orgánov prípravného trestného konania sa uplatní, aj keď predmetné konanie o náhradu škody začalo pred nadobudnutím účinnosti novely č. 412/2012 Z.z. zákona č. 514/2003 Z.z.. Majúc jednoznačne za preukázané, že všetky meritórne rozhodnutia orgánov od prípravného konania a prokuratúry (Okresného súdu Trebišov zo dňa 14.11.2008 vo veci sp. zn. 5T/162/2005 a z uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 28.05.2009 č.k. 7To23/2009-1174 a uznesenia Okresného prokurátora v Trebišove z 10.02.2012 č. 2 Pv1574/04/273) boli nezákonné, dospel súd prvej inštancie k záveru, že je daná ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. e) , a § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.1.2013, zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla uvedenými rozhodnutiami orgánov policajného zboru a prokuratúry.

7. Z nespornej skutočnosti, že podľa vyčíslenia výška trov obhajoby postupcu činila 4.273,08 eur, ako i z faktu, že právny predchodca žalobcu uplatnil dňa 26.3.2012 u žalovanej nárok na náhradu škody v uvedenej výške, súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca splnil podmienku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a uzavrel, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi škodu vo výške 4.273,08 eur, predstavujúcej odmenu za každý z úkonov obhajoby postupcu a náhrada vzniknutých hotových nákladov, ktorú žalovaná nerozporovala.

8. Dôvodil, že žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 4.273,08 eur tvrdiac, že nárok na náhradu uvedenej škody uplatnil po prvýkrát v žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu dňa 24.3.2012, a preto aplikujúc § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného k 26.3.2012, súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.273,08 eur, nakoľko žalovaná je v omeškaní s úhradou dlhu od podania žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody dňa 24.3.2012 a základná úroková sadzba ECB k 26.3.2012 bola 1%.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil prvoinštančný súd aplikáciou § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie.

10. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napriek opakovaným námietkam zo strany žalovanej nesprávne právne posúdil vec, ak uzavrel, že žalobca je na podaní žaloby aktívne vecne legitimovaný. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na opätovné konanie a rozhodnutie. Zdôraznila, že právny vzťah medzi Slovenskou republikou a účastníkom konania, ktorému vznikla škoda, nie je typickým záväzkovým vzťahom dlžníka a veriteľa, pretože ide o vzťah založený na zákonom oprávnení domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré má len účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, a preto vznik a zánik pohľadávky voči Slovenskej republike je možné posudzovať len na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Poukázala v tomto kontexte na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2008 sp.zn. 3Cdo/201/2007 a v ňom vyslovený právny názor, že „nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce doprava tejto fyzickej osoby (§ 11 Občianskeho zákonníka) sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby“ a súdu prvej inštancie žalovaná vytkla, že sa v dôvodoch rozsudku nezaoberal oprávnenosťou zásahu a skutočnosťou, či bol vykonávaný v medziach zákona. Žalovaná v odvolaní zopakovala názor, že pohľadávka vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu vznikne až v okamihu, kedy nadobudne právoplatnosť rozsudok priznávajúci tento nárok, naviac účastník konania, ktorému vznikla škoda, musí na základe písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pričom v čase podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a postupcom, táto ešte nevznikla, keďže účastník konania, ktorému pôvodne mala škoda vzniknúť, nedisponoval právoplatným rozhodnutím súdu, a preto podľa žalovanej zmluvou o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, keďže táto bola neurčitá a tak zmluva o postúpení bola uzavretá v rozpore s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

11. Poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011 a sp.zn. 1Cdo/15/1997 žalovaná podčiarkla, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania a namietla, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s touto ustálenou judikatúrou slovenských súdov a rozhodnutie v tomto rozsahu nezdôvodnil, ani neuviedol, prečo sa odchyľil od ustálenej judikatúry. V tejto časti označila napadnutý rozsudok za arbitrárny, keďže jeho závery sú podľa žalovanej nepreskúmateľné. Na záver žalovaná akcentovala, že v danom prípade žalobca zaslal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku dňa 26.3.2012, pričom o výsledku konania bol vyrozumený prípisom zo dňa 20.7.2012, teda najskôr nasledujúcim dňom sa mohla žalovaná dostať do omeškania, čo plynie z § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej označil odvolanie žalovanej za zjavne nedôvodné v celom rozsahu. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že odkaz žalovanej na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2008 sp.zn. 3Cdo/201/2007 sa týka výlučne neoprávneného zásahu do osobnosti, ktorý žalobca v danom spore neuplatnil a preto toto rozhodnutie nemá žiadnu súvislosť s predmetom sporu, ktorým je nárok na úhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a na argumentáciu žalovanej vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu bola žalovanej daná odpoveď v rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 30. novembra 2015 č.k. 6Co/124/2014 - 164. Za nedôvodnú označil žalobca vo svojom vyjadrení i námietku nesprávneho priznania úrokov z omeškania a v tomto smere odkaz žalovanej na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011 a sp.zn. 1Cdo/15/1997 za nenáležitý z dôvodu, že žalovanou označené súdne rozhodnutia sa týkajú výlučne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si žalobca neuplatňuje a tak ani súd prvej inštancie sa od tejto judikatúry nijako

nemohol odchyliť. Nakoniec žalobca zdôraznil, že ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. bolo doplnené zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1.1.2013, teda potom, ako žalobcovi vznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné len čiastočne.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

15. Podľa ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

16. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že odvolací súd posudzuje prípustnosť odvolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, avšak dôvodnosť odvolania už posudzuje podľa Civilného sporového poriadku v zmysle citovaného ust. § 470 ods. 1 CSP.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, je zodpovedná za škodu spôsobenú právnomu predchodcovi žalobcu M. G. G.A., W.. v trestnom konaní vyššie označenými rozhodnutiami a že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami štátu v trestnom konaní, ako i so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku v časti, v ktorej vyhovel žalobe o zaplatenie istiny 4.273,08 eur, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 4.273,08 eur nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie podľa v tom čase účinných ust. § 133 až § 135 O.s.p.) alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), b) CSP (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie podľa v tom čase účinných ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a písm. b/ O.s.p.).

19. Odvolací súd je v zhode so žalobcom v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej v tom, že žalovaná vo svojom odvolaní vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku v časti o uloženie povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu 4.273,08 eur neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu privodili priaznivé rozhodnutie v otázke aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, s ktorou sa dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho uznesení zo dňa 30. novembra 2015 č.k. 6Co/124/2014 - 164 a uvádza skutočnosti a námietky, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci, ani záver súdu prvej inštancie, že je orgánom konajúcim konať v danom spore za žalovanú a napokon neumožňujú ani záver, že by v konaní neboli splnené procesné podmienky, resp. že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil niektorej zo sporových strán, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pokiaľ žalovaná vo svojom odvolaní namietla, že nie je orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, táto odvolacia námietka nie je opodstatnená.

21. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

22. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu podľa platnej judikatúry zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Judikatúra dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je teda špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

23. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. m) tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

24. Citované zákonné ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. rieši prípad vzniku škody v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. V takomto prípade pre určenie príslušného orgánu, konajúceho v mene štátu bolo do 31.12.2012 rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch orgánoch, bol príslušný ten z nich, ktorý vo veci začal konať prvý. Situácia, že oblasť verejnej moci v ktorej ku škode došlo, patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, sa najčastejšie vyskytuje na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby. V takomto prípade ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Tento stav však trval iba do 31.12.2012, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý zmenil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b), ktoré určovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru tak, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a 1/ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo 2/ vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

25. Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu a contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmvanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. f/ zák.č. 514/2003).

26. Odvolací súd sa preto stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie že v prejednávanej spore za Slovenskú republiku má konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Námiетка žalovanej, že vo veci má za štát konať Ministerstvo spravodlivosti je preto nedôvodná.

27. K argumentu žalovanej, že súd sa nevysporiadal s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2008 sp.zn. 3Cdo/201/2007, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a tejto teda následne nemôže vzniknúť nárok na nemajetkovú ujmu, odvolací súd uvádza, že uvedené tvrdenie odvolateľka vytrhla z celého kontextu rozhodnutia. V citovanom rozhodnutí sa riešila ochrana osobnosti a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, na rozdiel od prejednávanej prípadu. Ustanovenia §§ 11, 13 Občianskeho zákonníka a § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. sú samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby, ktoré sa uplatňujú na základe rozdielných skutkových tvrdení. Zákoné ustanovenie § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. odráža nutnosť „spravodlivého zadostučinenia“; predchádzajúca právna úprava (zák. č. 58/1969 Zb., ktorý bol účinný v čase rozhodovania súdov vo veci vedenej v dovolacom konaní na Najvyššom súde SR pod sp.zn. 3Cdo/201/2007) totiž umožňovala priznať poškodenému iba skutočnú škodu a nie aj náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu). Nemajetková ujma by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, v súvislosti s trestným stíhaním.

28. Z hľadiska skutkového stavu bolo v posudzovanom spore na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie zistené, že právnenému predchodcovi žalobcu preukázateľne vznikla škoda spočívajúca vo vynaložení finančných prostriedkov na trovy jeho obhajoby v trestnom konaní v sume 4.273,08 eur, ktorú mu súd správne priznal a ktorej výšku žalovaná nespochybňovala ani v priebehu sporu na súde prvej inštancie a ani v dovolacom konaní.

29. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, bol napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdený vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu v sume 4.273,08 eur.

30. Predmetom ostatnej časti odvolania žalovanej ostala otázka omeškania štátu s náhradou škody a stanovenie okamihu, od ktorého je štát povinný hradiť tiež úrok z omeškania.

31. Odvolací súd je síce v zhode so žalobcom v tom, že v tomto smere nemožno priznať opodstatnenosť odkazu žalovanej na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011 a sp.zn. 1Cdo/15/1997 v rámci odvolacej námietky nesprávneho priznania úrokov z omeškania z dôvodu, že žalovanou označené súdne rozhodnutia sa týkajú výlučne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si žalobca neuplatňuje, a tak ani súd prvej inštancie sa od tejto judikatúry nijako nemohol odchyliť, avšak ako opodstatnenú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej ohľadom dátumu, od ktorého žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi uplatnenú peňažnú pohľadávku titulom škody spočívajúcej vo vynaložení finančných prostriedkov na trovy jeho obhajoby v trestnom konaní v sume 4.273,08 eur, t.j. ohľadom dátumu, od ktorého je žalovaná v omeškaní s plnením prisúdenej istiny, rešpektujúc pritom obsah námietky žalovanej potiaľ, že sama žalovaná v odvolaní tvrdila, že sa mohla dostať do omeškania najskôr nasledujúcim dňom, t.j. dňa XX.X.XXXX, nakoľko v danom prípade žalobca zaslal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku dňa 26.3.2012 a o výsledku konania bol vyzrotený prípisom zo dňa 20.7.2012, ktorej obsahom a rozsahom je odvolací súd v dovolacom konaní viazaný.

32. K argumentácii žalobcu o neopodstatnenosti tejto časti odvolania žalovanej (t.j. odvolania žalovanej v časti vyhovujúceho výroku o priznaní úrokov z omeškania z istiny 4.273,08 eur od 26.3.2012 do 20.7.2012) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej, že ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. bolo doplnené zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1.1.2013, teda potom, ako žalobcovi vznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poznamenáva nasledovné:

33. V posudzovanej veci ide o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenou nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Pri tejto forme zodpovednosti štátu za škodu zákon ukladá poškodenému, aby svoj nárok uplatnil najskôr na príslušnom ústrednom orgáne.

34. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2012, ktoré správne aplikoval súd prvej inštancie, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

35. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

36. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

37. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

38. Zákon účinný v rozhodnom období stanovil šesťmesačnú lehotu, počítanú od uplatnenia nároku poškodeným, v ktorej bol ústredný orgán povinný vec prejednať a rozhodnúť o tom, či škodu uhradí. Splatnosť nároku teda podľa citovaného § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2012, nastala dňom nasledujúcim po uplynutí uvedenej lehoty (išlo o špeciálne ustanovenie vo vzťahu k všeobecnej úprave § 563 Občianskeho zákonníka, ktorý sa v danom prípade neuplatní). Z toho vyplýva, že štát sa do omeškania s poskytnutím náhrady za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nemohol ocitnúť skôr, než márne uplynula lehota šiestich mesiacov odo dňa, kedy poškodený nárok riadne uplatnil na ústrednom orgáne. Odo dňa nasledujúceho po uplynutí tejto lehoty, ho takisto stihala povinnosť zaplatiť poškodenému tiež úrok z omeškania, a to za predpokladu, že nárok bol opodstatnený a poškodenému škoda skutočne vznikla.

39. Z uvedeného je nutné vyvodiť, že štát sa nemohol dostať do omeškania skôr, než mu uplynula šesťmesačná lehota určená na predbežné prejednanie nároku na ústrednom orgáne. Žalovanej preto nemohla vzniknúť povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania skôr ako odo dňa 21.7.2012, a to vo výške 8,75 % (§ 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného k 21.7.2012) z priznanej istiny 4.273,08 eur od 21.7.2012 do zaplatenia, tak ako to žalovaná tvrdila vo svojom odvolaní.

40. Pretože žalovaná vo svojom odvolaní napadla správnosť vyhovujúceho výroku o priznaní úrokov z omeškania z istiny 4.273,08 eur od 26.3.2012 do 20.7.2012, odvolací súd v súlade s § 388 CSP zmenil v tejto časti odvolaním napadnutý rozsudok tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 4.273,08 eur od 21.7.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

41. Pretože žalovaná mala v odvolacom konaní úspech len v nepatrnej časti (v časti príslušenstva priznanej peňažnej pohľadávky), odvolací súd žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP) s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu pomerov hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).